

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 32 (398)
Anul X (2019)
6 Octombrie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 20-A DUPĂ RUSALII

TÂNĂRUL ÎNVIAT DIN NAIN ȘI CALEA NOASTRĂ

„Mulți dintre noi, în momentul în care pierdem o ființă dragă, ne lamentăm, dar Sfântul Ioan Gură de Aur, într-una din predicile sale, ne rostește până la sfârșitul veacurilor: «Spune-mi, ce atâta tulburare? Nimeni nu poate să întorcă ceea ce deja s-a făcut. Prin tânguirea noastră, prin manifestările noastre, noi întristăm pe Duhul Sfânt. Căci văzând păgânii comportarea noastră, ne vor judeca: Vai, aceștia sunt creștinii, care ne vorbesc nouă despre Înviere atât de frumos?»”, a spus Părintele ieroschimionah David de la Mănăstirea Bisericiani. (Sursa: *doxologia.ro*)

Câtă diferență de mentalitate este între slăbiciunea umană și între virtutea umană în fața morții! Să fim cu toții cu multă băgare de seamă la cuvintele Mântuitorului: „Privegheați și vă rugați, că nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului”. În viața noastră să căutăm a săvârși faptele cele bune, să căutăm a-l mulțumi pe aproapele și a-i plini lipsurile. Pentru că așa vom urma calea lui Hristos.

Sfânta Scriptură, prin Sfântul Apostol Luca, ne spune că Iisus Hristos s-a apropiat de un orașel mic din Țara Sfântă, numit Nain. Aproape de porțile orașului l-a întâmpinat un convoi cu un tânăr – singurul fiu al mamei sale – care era petrecut la mormânt de prietenii și cunoscuții săi. Este de la sine înțeles că era un convoi trist. Mântuitorul venea cu un alt convoi, cu cei care ascultaseră cuvântul Lui, cu cei care uitaseră și de foame, și de sete și Îi sorbeau cu nesăț cuvintele, văzând și minunile pe care le săvârșea.

ce copilul bate la porțile vieții, el bate plângând. De ce bate plângând? Pentru că părăsește mediul acela în care s-a simțit bine nouă luni de zile și intră în alt mediu. Omul plânge. Omul, în fața morții se lamentează. Omul se gândește că merge pe un teren necunoscut, că părăsește lumea aceasta și de aceea plânge. Își plânge păcatele și necunoașterea mediului.

Dar dacă avem credință în Iisus Hristos, în Maica Lui Preacurată, știind că acolo ne vom întâlni cu îngerii din ceruri, cu bunii și străbunii noștri, cu părinții și cu apropiații, nădejdea noastră este de la Dumnezeu.

Iisus Hristos nu s-a rezumat numai la aceste cuvinte de mângâiere: „Nu mai plânge!”. Iisus Hristos s-a adresat și tânărului, zicându-i: „Tinare, ție îți zic, scoală-te!”. Și s-a ridicat mortul în momentul acela, iar Iisus l-a dat mamei sale. Mulțimile au rămas uimite, erau cuprinse de cutremur și de frică și spuneau: „Niciodată nu am văzut așa ceva”. Hristos, în momentul în care învie pe acest tânăr din Nain, sfințește și reîntregește familia și dă bucurie mamei.

„Iată cât de mult l-a iubit!”

Iisus Hristos, în viața Sa, a avut afectele Sale. Noi știm că El a însetat acolo, pe cruce, și atunci a rostit cuvintele acelea: „Mi-e sete”. Iisus Hristos a flămâzit și în momentul în care s-a apropiat de Ierihon, a văzut smochinul acela neroditor, pe care l-a blestemat să nu mai facă roade în veci. Iisus Hristos a plâns pentru prietenul Său Lazăr, căci ne spune Sfânta Scriptură că „Iisus iubea pe Marta și pe Maria și pe fratele lor Lazăr”. A venit la mormântul lui Lazăr și a lăcrimat, încât iudeii se minunau și ziceau: „Iată cât de mult l-a iubit!”.

Mântuitorul vede sărmana aceasta văduvă, care își petrecea la mormânt unicul său fiu și atunci l se face milă de dânsa și se apropie de sicriu, spunându-i: „Nu mai plânge!”.

„Omul, în fața morții se lamentează”

Ce sunt lacrimile? Lacrimile sunt o ușurare care nu ne ușurează cu nimic. Dar vedeți dumneavoastră, după intrarea în lume, după

„Să căutăm a-l mulțumi pe aproapele și a-i plini lipsurile”

Mulți dintre noi, în momentul în care pierdem o ființă dragă, ne lamentăm, dar Sfântul Ioan Gură de Aur, într-una din predicile sale, ne rostește până la sfârșitul veacurilor: „Spune-mi, ce atâta tulburare? Nimeni nu poate să întorcă ceea ce deja s-a făcut. Prin tânguirea noastră, prin manifestările noastre, noi întristăm pe Duhul Sfânt. Căci văzând păgânii comportarea noastră, ne vor judeca: „Vai, aceștia sunt creștinii, care ne vorbesc nouă despre Înviere atât de frumos?”.

Hramul Sfintei Cuvioase
Parascheva de la Iași
2019

Anul acesta vor fi aduse la Iași,
spre închinare, moaștele
Sfântului Ierarh Spiridon,
Episcopul Trimitundeii, din
Insula Corfu, Grecia.

CUM SĂ TE ROGI ȘI CÂND NU TE ROGI

Indiferent de statutul și de preocupările noastre – căsătoriți sau nu, având sau nu copii, lucrând sau studiind – să cultivăm conștiința că împlinim o lucrare a lui Dumnezeu pe acest pământ, că suntem sub ascultare, că ne aflăm în misiune. Să nu ne lăsăm cugetul împovărat de griji, ci să credem că toate au un rost și toate capătă sens dacă le luăm ca din mâna Domnului.

Pr. Constantin Sturzu

„Dacă te rogi numai când te rogi, nu te rogi”. Această sentință nu e un joc de cuvinte și nici nu ascunde vreo formulă sibilinică. Exprimă un adevăr filocalic mai rar conștientizat, din păcate. Cu alte cuvinte, dacă te dedici rugăciunii doar în timpul consacrat ca atare (seara, dimineața, când mergi la slujbe, înainte sau după masă etc.) – nu ai făcut mare lucru. Rugăciunea nu este un ritual de împlinit, o îndeletnicire de moment. Ea este „locul” unei permanente întâlniri cu Dumnezeu. Așa cum nu poți respira doar în anumite segmente orare ale zilei, tot așa nu poți să te rogi doar când a venit „sorocul”. Dar cum să ne rugăm și când nu ne rugăm (adică nu e timp dedicat ca atare), având atâtea lucruri de împlinit în viața de zi cu zi? Simplu. Pe scurt, vom face din viața noastră rugăciune. Fiecare acțiune, fiecare lucrare, fiecare interacțiune cu oamenii, fiecare stare sufletească – toate ale noastre pot deveni câmp de rugăciune. Sunt foarte multe metode practice pentru a ne ajuta să preschimbăm toate în prilej de raportare la Dumnezeu, care nu se pot cuprinde în spațiul limitat al acestei rubrici săptămânale.

Când avem ceva de lucrat fizic, care nu necesită efort intelectual, putem spune rugăciunea „**Doamne, lisuse...**” mereu în minte (chiar șoptit, când există prilejul) sau orice altă formulă mai scurtă. Ne putem inspira și din relatarea acelei femei de la țară care venise la Părintele Paisie Olaru să-l întrebe dacă e bine să se roage când trebuia prin

casă sau prin curte. Când mătura, spunea: „**Doamne, mătură și păcatele mele!**”. Când spăla, spunea: „**Doamne, curăță și fărâdele-gile mele!**”. Toate deveneau pretext pentru a se pocăi înaintea lui Dumnezeu.

Când lucrăm ceva care ne solicită concentrarea minții, e bine să facem mici pauze (de exemplu de un minut, două, la fiecare jumătate de oră) pentru a ne liniști și a rosti o scurtă rugăciune. Pe timpul lucrului, e bine să avem înaintea ochilor o icoană sau măcar o iconiță, **să avem la mână o brătară-metanier, să ținem în pumn o cruciuliță** – după cum se poate. Putem folosi orice obiect care ne aduce aminte de Dumnezeu și care ne ajută să conștientizăm prezența Lui.

Când cineva ne laudă pentru ceva, să ne obișnuim a spune: „**Slavă Domnului pentru asta!**”. Când ne propunem un lucru, să începem mereu cu formula: „**Dacă ajută Dumnezeu, aș dori să...**”. Salutul nostru la întâlnirea cu ceilalți să fie, pe cât posibil: „**Doamne ajută!**”. Când copiii ne pleacă la școală sau în altă parte, **să cerem Maicii Domnului să-i păzească**. Și exemplele pot continua pentru fiecare împrejurare concretă a vieții noastre.

Indiferent de statutul și de preocupările noastre – căsătoriți sau nu, având sau nu copii, lucrând sau studiind – să cultivăm conștiința că împlinim o lucrare a lui Dumnezeu pe acest pământ, că suntem sub ascultare, că ne aflăm în misiune. Să nu ne lăsăm cugetul împovărat de griji, ci să credem că toate au un rost și toate capătă sens dacă le luăm ca din mâna Domnului. Să urmărim în toate să fie slăvit Dumnezeu, iar nu să alimentăm egoul nostru. Dumnezeu-Cuvântul „**S-a făcut trup**” (Ioan 1, 14) și pentru ca tot trupul să devină cuvânt. Adică tot ceea ce este palpabil sau sesizabil în viața noastră să devină rugăciune. Toate cele zidite sunt aduse la ființă printr-un cuvânt dumnezeiesc – a se vedea acel: „**Și a zis Dumnezeu...**” din referatul biblic al creației. Ca atare, toate sunt cuvânt întrupat – „îngroșat”, chemat ulterior spre o deplină spiritualizare. Când trăim autonom și egocentric, totul se întunecă în noi. Din iadul acesta ne scoate doar Cuvântul. Raportându-ne la El, vom începe a experia transparența, ca pregustare a veacului viitor. Fiecare cuvânt-rugăciune ne plasează, fără a ne muta de aici, în slava celor cerești. Căci da, Împărăția lui Dumnezeu poate fi la distanță de doar un cuvânt, atât de aproape a adus-o Mântuitorul. (**Sursa: doxologia.ro**)

„Fiul Fecioarei l-a întâlnit pe fiul văduvei. A devenit un burete pentru lacrimile ei și viață pentru fiul său cel mort. Moartea s-a întors în vizuina sa și i-a întors spatele Celui biruitor.”

Sfântul Chiril al Alexandriei